

det ikke for en skjæv Betragtning, der ligger paa Bunden af hele dette System, hvorpaa Udvalgets Betænkning i dette, som i saa mange andre Punkter er bygget, nemlig dette, at naar man gjør Rigsdagen til Befal, saa kan Rigsdagen allernaadigst se igennem Jingle med en eller anden Svaghed forresten, men naar man ikke gjør det, maa man finde sig i, at alleslags Indvendinger og Indsigelser fremkomme med meget forøget Vægt. Dette kan til Nød gaa an, saalænge man bevæger sig paa det almindelige politiske Omraade, og saa længe der kun er Tale om Stemninger og Tilbøjeligheder, men det kan ikke gaa an, naar vi ere inde paa de positive Foranstaltningers Gebet. Det kan sandelig ikke hjælpe det Allermindste med Hensyn til Flaadens Udvikling, hvorledes Kultusministeren, Indenrigsministeren eller Justitsministeren maatte have stillet sig i ganske andre Sager; thi Spørgsmaalet er ikke og maa paa dette Omraade aldrig være om Tillid til Regjeringen, opfattet som politisk Tillid, men Spørgsmaalet maa være Landets Krav, Landets Nødvendighed, og dette og ikke noget som helst andet Hensyn. Der er en Tilbøjelighed hos det ærede Flex-tal og særlig hos dets Ordfører til, naar det ikke vil gaa en eller anden Vej, da at samle alle mulige Grunde sammen store og smaa, en Tilbøjelighed til at tro, at deres Sag bliver bedre, naar den støttes paa 20 daarlige, end naar den hviler paa 3 gode Argumenter, og det gennemfører den ærede Ordfører i Stort og Smaat. Hans Argumentation er overraskende flygtig. At gennemgaa alle Prøver derpaa, vilde føre meget videre, end jeg kan ønske. Jeg skal dog nævne et lille Exempel fra idag. Der er sagt i Betænkningen, at man kunde ikke være sikker paa, naar Bærstet lagde Planen til et Panterskib af 18 eller 18½ Fods Dybgaende, at Skibet saa ikke blev saa dybt, at det ikke kunde gaa igennem Drogden, eller som det hedder: „Med tidligere Erfaringer for Die kan Dybgaendet i Virkeligheden blive en Del større.“ Nu blev denne Udtalelse kritiseret, og der blev spurgt, hvad det var for en „Erfaring“ fra Bærstet, der kunde berettigede til en saadan Slutning. Den ærede Ordfører imødegik denne Kritik, og da særligt „Dbin“ er bleven anført som Bevis paa, at Bærstet kan bygge, hvad det vil bygge, og kan skaffe det Dybgaende, det selv vil, saa svarer den ærede Ordfører idag: Ja, nogen rigtig Erfaring for „Dbins“ Bedkommende har man ikke, thi den kom saa sent ud i Eskadre, at nogen egentlig Prøve ikke blev foretagen. Grundrer den ærede Ordfører dette? (Ordføreren: Ja!) Det er altsaa fuldkomment rigtigt; han sagde, at „Dbin“ kom saa sent ud i Eskadre, at man ikke havde nogen virkelig „Erfaring“, — om hvad? Spørgsmaalet havde hidtil været om Dybgaendet (Ordføreren: Nei!). So, netop om Dybgaendet; det var ganske særligt med Hensyn til Dybgaendet, at baade det ærede

Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgfreds (Lugen) og den høitærede Marineminister havde udtalt sig, og saa siger den ærede Ordfører, at „Dbin“ havde ikke været ube i Eskadre, og altsaa havde man ikke „Erfaring“. Ja, om Dybgaendet kan man virkelig have Erfaring, uden at et Skib kommer ud i Eskadre, og den ærede Ordførers Svar er en Prøve paa, hvorledes han saa ofte spiller om med de Indsigelser, der gjøres mod ham; og Bevis paa, at han virkelig ikke støtter sin Sag paa enkelte klare og tydelige Argumenter, men paa en sammenfattet Klump af alle mulige Grunde, gode og flette, store og smaa mellem hinanden. Hovedpunktet i denne Sag synes mig at være dette, at man nu fremstiller de Midler, som fordres bevilgede paa Finantsloven til Bygningen af større Skibe, som et ekstraordinært Skridt, medens det er blevet fremhævet af foregaaende ærede Talere og særligt af den høitærede Marineminister, at her er kun Tale om igjen at vende tilbage til den tidligere bestaaende Regel og gjøre en Ende paa den abnorme Undtagelsestilstand, hvori Flertallet har bragt os i de sidste Aar ved at negte de ordinære Bevillinger til Nybygninger. Thi det er virkelig en ordinær Bevilling til Nybygninger, hvorom det dreier sig. Man fordrer ellers, at der ud af de aarlige Indtægter skal tages det Fornødne til at vedligeholde og fornye det Materiel, der haves, og det er ikke mange Dage siden, at vi hørte denne Forbring blive stærkt opstillet paa et andet Omraade; men Staten har i de to sidste Aar undladt at vedligeholde og fornye sit Materiel under Marinen. Det er den virkelige Sandhed; i de sidste to Aar har man undraget sig den naturlige, aarlige Forpligtelse til at vedligeholde, hvad man havde, og dette maa der være en Ende paa. Den ærede Ordfører tror imidlertid at kunne skyde det hele Spørgsmaal hen til den Overveelse, han stillede i Udsigt, og han var, da han anden Gang tog Ordet, meget overrasket over, at man ikke havde ladet sig bevæge af hans Udtalelser til nu rent at frasalde denne Sag. Han havde jo vist Ministeren en skjøn Samling af Panterskibe og Kampskibe og Fæstninger — paa Taget og var høist forbauset over, at man med saadanne smukke Ting for Die virkelig forlangte et Panterskib i Haanden. Det forekommer mig dog, at det vilde være noget uforsandigt, om man paa Basis af et saadant Tilfagn som det, at der inden 3die Behandling vil foreligge en Udtalelse fra Hærudvalget, der viser, hvad Hærudvalget maatte være tilbøjeligt til under allehaande Vilkaar at indstille til Rigsdagen med Hensyn til Landets Forsvar, vilde frasalde, hvad der paa Finantsloven er forlangt som Noget, der ikke skal gjøres ekstraordinært i et enkelt Aar, men skal være noget stadig Tilbagevirkende. Vi have sandelig tilbragt Tid nok med at skyde ud; og vi ere komne sørgelig tilbage, fordi man hver Gang har sagt: „Na, iaar kan det ikke hafte saameget!“ Jeg tror ikke, at det kan gaa